

»Har jeg sagt det?«

»Ja det er ogsaa lige meget. Men du har sagt, at du ikke holder af Torben Dihmer, og det tror jeg ikke paa. Jeg har dog Øjne i Hovedet! Det er jo bare Taabelighed.«

»Men det er sandt. Nu maa du tro det, Mor!«
Fru Bertha blev stille en lille Tid.

»Og dersom du nu alligevel tog fejl?« sagde hun derpaa. »Og dersom det saa, naar det gaar op for dig, er blevet for silde?«

Efter et nyt Ophold svarede Jytte:

»Saa vilde det alligevel være bedst som det nu er. Baade for ham og for mig. — Og saa trækker vi da heller ingen Andre med ned i Ulykken.«

»Jytte,« sagde Moderen — hun havde igen rejst sig og stod ved Siden af hende med Haanden paa hendes Skulder. »Hvorfor gør du dig alle de meningsløse Bekymringer? Du grubler dig ind i sygelige Stemninger, der stjæler dig Livet og Lykken ud af Hænderne. Kan du dog ikke selv mærke det? . . . Lad nu dit Hjerte raade, Barn!«

Hun tog blidt om Jyttes Hoved og bøjede det tilbage i et sidste Haab om at kunne raabe den døde Kærlighed tillive. Men Jytte saae hende roligt op i Øjnene og svarede:

»Er det da ikke dig selv, der har lært mig at bruge min Forstand? Og nu synes jeg, du skulde